

2015. december 13.

Bálintbokor, Kálmánháza

Istentisztelet (elmúlt egyházi esztendőben elhunytakra emlékezés)

¹Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! - mondja Istenetek.
²Szóljatok Jeruzsálem szívéhez, és hirdessétek neki, hogy le-
telt rabsága, megbűnhődött bűnéért, hiszen kétszeresen súj-
totta az ÚR keze minden vétkéért. ³Egy hang kiált: Építsetek
utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat a kiet-
lenben Istenünknek! ⁴Emelkedjék föl minden völgy, süllyed-
jen le minden hegy és halom, legyen az egyenetlen egyenessé
és a dombvidék síksággá! ⁵Mert megjelenik az ÚR dicsősége,
látni fogja minden ember egyaránt. - Az ÚR maga mondja
ezt. ⁶Egy hang szól: Kiálts! Én kérdeztem: Mit kiáltsak?
Minden test csak fű, és minden szépsége, mint a mezei virágé.
⁷Elszárad a fű, elhervad a virág, ha ráfúj az ÚR szele. - Bi-
zony csak fű a nép! ⁸Elszárad a fű, elhervad a virág, de Iste-
nünk igéje örökre megmarad. ⁹Magas hegyre menj föl, ki
örömhírt viszel Sionnak, kiálts erős hangon, ki örömhírt vi-
szel Jeruzsálemnek! Kiálts, ne félj! Mondd Júda városainak:
Itt van Istenetek! ¹⁰Az én Uram, az ÚR jön hatalommal, kar-
ja uralkodik.” Ézs 40,1-10a

Drága Testvérek!

Az imént felolvasott Ézsaiási igeszakasz a vigasztalások könyve. Tévedne az az ember, aki azt hinné, hogy vigasztalásra csak annak van szüksége, aki koporsó mellett áll, aki sír, aki elvesztette szerettét. Az ember, úgy amint van, vigasztalásra szorul. Jézus azt mondta a Szentlélekről, elküldöm hozzátok a Vigasztalót. Jézus nagyon jól tudta, hogy mindannyiunknak vigasztalásra van szüksége, mindenki az Isten Szentlelkére, a Vigasztalóra van rászorulva.

Mielőtt rátérnék a vigasztalás könyvére, engedjék meg a testvérek, hogy történetileg próbáljam meg bemutatni, miért is íródott ez a fejezet, milyen körülmények között.

Isten újra elhívja Ézsaiás prófétát, s új munkát ad neki, mondhatni új munkába állítja. Eddig az volt a feladata, hogy prófétáljon, hirdesse Isten bünt elítélő szavát, intse Isten népét. Tudjuk azt, hogy Izrael népe engedetlensége következményeként fogságba került, ezzel is kifejezve, hogy a pogány, bűnös nép rabságban van. Az engedetlenség, a bűn rabságában. A nép évről évre csak mélyebbre süllyedt a rabság nyomorúságaiba és mindig

jobban és jobban megszomorodott. Már a reménységét is kezdte elveszíteni arra nézve, hogy még egyszer virradni fog, hogy eljön a derű napja. Hogy van kiút a nyomorúságból.

Isten ebben a helyzetben, ebben a nyomorúságos és reménytelen helyzetben újra megszólal és küldi ki Ézsaiás prófétát. Mert Isten mindig a legjobb időben küldi a segítséget. Ezt mondja Isten: **„Vigasztaljátok népemet! Vigasztaljátok népemet!”** Isten egyből duplán kezdi, nyomatékosítja. Vigasztaljátok népemet!

Lehet, hogy ebben a gyülekezetben is vannak olyan testvérek, akik mélyponton vannak, akik nagyon nehéz időket élnek az utóbbi időben. Akik ott vannak, hogy kezdik elveszíteni a reménységüket, mert annyira megszomorodtak különböző dolgok miatt.

Drága Testvérek!

Ezért állok ma itt, ezért hirdethetem az Igét, ezért szólhatok, hogy Jézushoz hívjam a megfáradtakat, a megterhelteket, a mélyponton lévőket. Mert Isten arra hívott el, hogy vigasztalást hirdessek. Ne ítéletet, ne csüggedést, hanem advent 3. vasárnapján a vigasztalást szóljam. Ha valaki itt ül magába roskadva, ak-

kor hadd hirdessem neked szeretett testvérem, ahogy az Ige is mondja: **„Szóljatok Jeruzsálem szívéhez...”** : szívedhez akar ma szólni Jézus és azt akarja mondani: vége van a nyomorúságnak, megbocsáttattak a bűnök. Emeljétek fel kezeiteket, szemeiteket, mert eljött a szabadulás napja. Nem kell csüggednünk, ez itt a vigasztalás napja! Advent 3. vasárnapja a vigasztalás napja. Jézus azzal kezdi meg munkásságát, hogy felolvasson Ézsaiás könyvének 61. fejezetéből az 1-2 verset: **„Azért küldött el (Isten), hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemüknek megnyílását, hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat és hirdessem az Úr kedves esztendejét.”** Ézs 61,1-2

Jézus Krisztus életútja így kezdődött és végig így vigasztalt. Ezt az utat készítették el a próféták, erről az útról beszélt Keresztelő János, mert az út nagyon fontos volt Jézusnál. A próféta így ír:

„Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek!”

Kedves Testvérek!

Minden igehirdetés egy útépítés, aszfaltozás. Az Ige út közted és Isten között. Szükséges az út, mert az ember annyira megközelít-

hetetlen, mert annyira pusztá, sivár és kietlen. De Isten azt a feladatot bízta ránk, hogy készítsünk utat az igehirdetéssel, hogy legyen egy út, ami Isten és közötted helyezkedik el.

És nekünk nem csak az utat kell építenünk, hanem az Utat kell hirdetnünk, mert mit mondott Jézus magáról? „Én vagyok az út...”

Drága Testvérek!

Egyetlen egy útja van a vigasztalásnak. Egyetlen egy út van, amit kínálhatunk. Készítsétek az Úrnak útját! Hangzik a felhívás!

Ádvent 3. vasárnapján azt az utat szeretném építeni, ami Jézus-hoz vezet és arról az útról szeretnék prédikálni, ami maga Jézus!

Ő az, aki magához hívja a megfáradtakat, a megterhelteket, a nyomorúságban lévőket és Ő az, aki ma az úrvacsorában is a feloldozást adja. Fáradozzunk ennek az útnak az építésén!

Ámen!